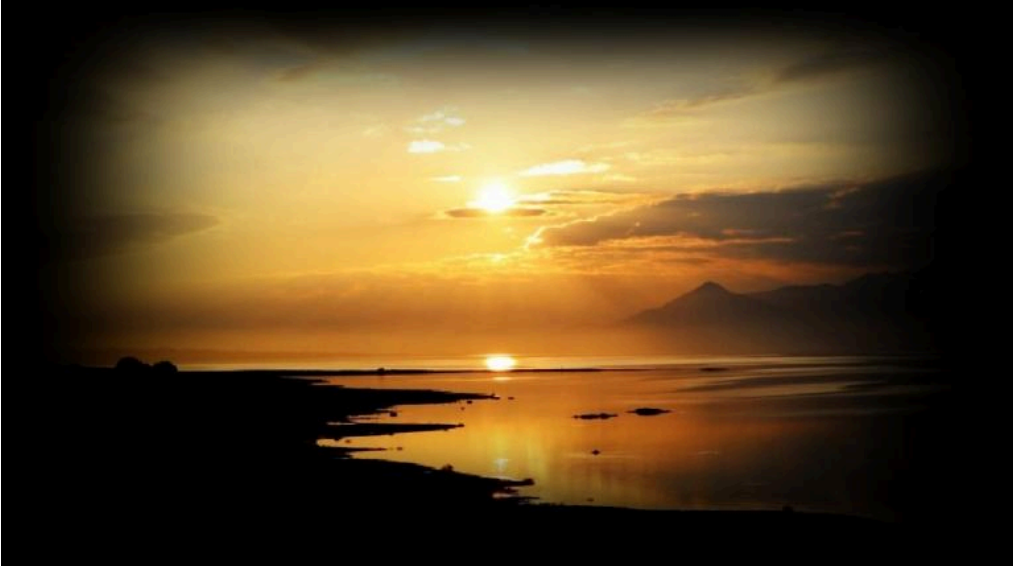

Kaç Bahar İsmarlamıştık Oysa

– redfer · 31 Ağustos 2023

içimize aşkı koyan kim
manayı sevgiyi koyan kim
kimin derdi ile düştük dünya yoluna
yol mu eğledi bizi
yoksa biz mi eğlendik kaldık
yolda

düşlerimizi topraktan karsaydık
yine böyle olur muydu
yine kalır mıydık
geçip gitmemiz gereken yollarda
madem kalakaldık
eğerse, üflese, törpülese olmaz mıydı
yol bizi

oysa bütün suç
yolun deyip
insanca ürperip durduk
bir adım atsak düşeceğiz sandık
ya da çiçek açamayacağız
endişesine kapıldık

sessiz kentlerin
yorgun sokak lambaları
aydınlattı içimizdeki mahzeni
düşlerimiz yitik
duyguların kan revan oluşunu gördük ruhumuzda
sürgün yediğimiz toprağın
nasır yüklü eliydi
vurgun yediğimiz
can dediğimiz

kaç bahar ısmarlamıştık oysa
kaç yağmur tanesi
kaç mevsim
kaç bayram
gelmeyen kaç vuslattı
aynalarda yüzümüzü yitirdik kaç vakit
şimdi
unutulmuş umut şarkılarını
demliyor dudaklarımız

dilsiz ve yüz­süz fotoğraflara
parmak sallıyoruz eğreti aynalarda
suçüstü hep söylediklerimiz
avuçlarımızla ağlamalarımızı saklayarak
hangi kapıları kırdık
ayaklarımıza serilmiş
kalp desenli kilimleri ezerek geçtik
topuklu ayakkabılarımızla

velhasıl
kaşayıp durduk
suskun ve yare ayrılmış
kabuğu katmerli yaralarımızı
paltomuz eskiydi
içimizdeki buzdan üşüyorduk
fırtınalarımız koca çınarımızı devirdi
yığılıp kaldık durduğumuz yerde
duyulmadı sesimiz

oysa bütün mesele
yolun halini dil edinip de
yürümekten geçiyordu
yüreğın ham toprağına
çiçekler dikip
sulayıp,
alemi rayihalara boğmaktan geçiyordu
dili dil ile
gönlü gönül ile
kucaklayıp aynı yolu tez yürümekten geçiyordu

sadece yolcuyu değil
yolu kucaklamaktan
yolu anlamaktan
yolu sahiplenmekten geçiyordu
yol hali bu deyip
başımıza ne gelirse
yeni kapılara varmak adına adımlamaktan geçiyordu

maalesef insandık
tez yorulduk
adım atmadan
varma düşünene yatmadan
yorulduk
ve yine tüm suçu yola bulduk

oysa yol
ne yoruldu
ne usandı
sabırla insanın kendisini anlamasını
yolun içindeki menzilleri bulup
ezber etmesini bekledi hep

düşlerini topraktan karan insan
elbet bir gün anlayacaktı yanıldığını
yolun değil
yoldaki düşününün yanlış olduğunu

düşlerimize

hele de topraktan kardığımız düşlerimize
duru derin suların sırrını katmayı
unuttuk belki de

belki de sevginin, aşkın, merhametin, duanın
vefanın, şifanın, sarılmanın
kaderin suyundan payımıza düşene
sabretmeyi unuttuk

unuttuk
yazgımızın yol değil
yolun çilesi olduğunu
yerimizde saymayı sabır belledik
yol değildi bizi yoran
içimizdeki lüzumsuz heveslerdi

biz yola
yolcuya değil
dünyada yer edinmeye heves ettik
içimize merhameti
aşkı
manayı
koyanı unuttuk

unuttuk yolu da yolcuyu da
bir karış toprak
başımızı sokacak bir çatı uğruna
anlığımıza yazılı fıtratı unuttuk

unutmak sancıydı belki
hatırlamak düşünceye yatmakta
düşlerimizi topraktan karıp
içine aşkın suyunu katmayı da unuttuk
velhasıl
sevmeyi çıkardık kalbimizden

şimdi
kayıp vakitlerin ardından
yamaçlarımıza parçalanmış yağmurlar düşüyor

yapraklarımızı dağ başlarında fırtınalar savuruyor
buzdan aynalarımız kırık
hayallerimiz vuruldu en ince yerinden
en uzak beldelere uçup gittiler

kutsal metinlerden devşirdiđimiz her umut
batan her güneşin ardından
çekip gitti
bütün kayıplar
hep bizden yanaydı

sükununa gömüldü emellerimiz
önce derin denizlere gizlendi
sonra köpüklerinden tiryaklar süzüldü bahtımıza
çirkin kokular sürünüp geldiler meydanlara
son papatya yapraklarımız düştü turfa baharlara

karalar döküldü güneş batımlarından
ah içinde acılar düştü
bir bir toprađa
en son kilimlerimize
hüzün desenlerini dokuduk

hükümsüz kaldı sedalarımız
türkü türkü geçip gittiler
hüzün akan vaktin sinesinden
tarihsiz saatlerin kadranında
tespihimizin ipi koptu
dağılıp döküldü toprağa
sevdalarımız

gönül en son
süveydasını kaybetti
sevdayı unuttuk
sevgiyi kaybettik
ve sonra umutlarımız
bir bir
biçilmiş ekinler gibi devrildi
toprađa

redfer